

Sygn. akt I NO 11/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)
SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)
SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania D. P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 21 września 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2019 r.,

odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

W dniu 21 września 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonej w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389 ze zm., dalej ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.: Pani M. I. B., Pani A. H. K., Pani I. M. Ł.-W., Pana P. P. oraz Pani B. T. S.. Następnie Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.: Pani I. B., Pani D. L. Ł.-P., Pana M. T. N. oraz Pana D. W. P.. Natomiast na podstawie art. 41 KRS w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1443) Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie w stosunku do Pani M. U. S. (uchwała nr [...] z 11 lipca 2018 r.) z uwagi na cofnięcie zgłoszenia.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, który na posiedzeniu w dniu 17 września 2018 r. przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały, omówił wszystkie kandydatury, odbył naradę i uznał, że konieczne jest wysłuchanie w formie wideokonferencji Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] i Prezesa Sądu Okręgowego w C.. Rada jednomyślnie (17 głosów „za”) zaakceptowała propozycję zespołu na posiedzeniu 18 września 2018 r. Następnie na posiedzeniu w dniu 20 września 2018 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wysłuchał Prezesa Sądu Okręgowego w C. (wysłuchanie Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] nie odbyło się z uwagi na brak możliwości technicznych pozwalających na przeprowadzenie wideokonferencji), zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i uznał je za wystarczające.

Po przeprowadzeniu narady, Zespół członków KRS postanowił jednomyślnie rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani M. I. B., Pani A. H. K., Pani D. L. Ł.-P., Pani I. M. Ł.-W., Pana P. P. oraz Pani B. T. S. do pełnienia urzędu na wolnych stanowiskach sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.. Odnosnie pozostałych kandydatów: Pani I. B., Pana M. T. N. oraz Pana D. W. P. oddano po 3 głosy „wstrzymujące się”.

Stanowisko Zespołu oparto na dyspozycji art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden

kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W uzasadnieniu stanowiska Zespół członków KRS wskazał, że za rekomendowaniem kandydatur Pani M. I. B., Pani D. L.-P., Pani I. M. Ł.-W. oraz Pana P. P. przemawiają doświadczenie zawodowe i zdobyte kwalifikacje oraz wysokie poparcie środowiska sędziowskiego. Zdaniem zespołu do kandydatur, które także legitymują się najwyższymi kwalifikacjami należy Pani A. H. K. i Pani B. T. S.. Obie te kandydatki prezentują wysoki poziom merytoryczny, nie odbiegający od pozostałych uczestników postępowania, w tym tych którzy uzyskali wyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Ponadto Zespół stwierdził, że kandydatury negatywnie zaopiniowane również spełniają kryteria powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, jednak z uwagi na możliwość obsadzenia jedynie sześciu wolnych stanowisk, rekomendacja nie obejmuje ich kandydatur.

Krajowa Rada Sądownictwa potwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe (określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.). Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, opinie przełożonych i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Następnie Rada szczegółowo przedstawiła poszczególne sylwetki kandydatów, w tym odwołującego się Pana D. W. P. (analizując ich drogę zawodową, pełnione funkcje w sądownictwie, prowadzone szkolenia, zdobyte nagrody i wyróżnienia, jak również ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziów wizytatorów).

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko zespołu członków w zakresie kandydatur

Pani M. I. B., Pani A. H. K., Pani I. M. Ł.-W., Pana P. P. oraz Pani B. T. S. i podjęła uchwałę, że te kandydatury zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.. Rada nie podzieliła stanowiska zespołu odnośnie kandydatury Pani D. L.-P.. Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Wskazani kandydaci, zdaniem Rady, posiadają wieloletnie doświadczenie orzecznicze i życiowe. Rada podkreśla w uzasadnieniu przedmiotowej uchwały, że z ocen kwalifikacyjnych i służbowych wynika, iż prezentują oni wysoki poziom wiedzy prawniczej i umiejętność stosowania jej w praktyce. Wykonują swoje czynności służbowe rzetelnie i z dużym zaangażowaniem. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pani I. B., Pani D. L. L.-P., Pan M. T. N. oraz Pan D. W. P. nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że kandydaturami najwyżej ocenionymi spośród nieprzedstawionych z wnioskiem o powołanie byli: Pani D. L.-P. i Pan D. W. P., jednakże przeprowadzenie ponownego głosowania na podstawie § 12 ust. 4 pkt 1 Regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącego załącznik do uchwały nr [...] z dnia 12 września 2017 r. (M.P. poz. 840, dalej: Regulamin KRS) nie doprowadziło do rozstrzygnięcia, która z tych kandydatur reprezentuje dostatecznie wysokie kwalifikacje i należy ją przedstawić z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274.

Krajowa Rada Sądownictwa brała pod uwagę także oceny uzyskane przez kandydatów wskazane na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz oceny z egzaminów zawodowych. Wyniki te nie były jednak kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów, wobec ich dorobku zawodowego i kwalifikacji zdobytych po ukończeniu studiów i złożeniu egzaminów zawodowych.

Wszyscy uczestnicy tego postępowania - zdaniem Rady - posiadali odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] na posiedzeniu w dniu 11 czerwca 2018 r. pozytywnie zaopiniowało kandydatury Pani M. I. B. (5 głosów „za”, łącznie 28/30 punktów poparcia), Pani I. B. (5 głosów „za”, łącznie 25/30 punktów poparcia), Pani A. H. K. (4 głosy „za”, 1 głos „wstrzymujący się”, łącznie 17/30 punktów poparcia), Pani D. L. L.-P. (5 głosów „za”, łącznie 25/30 punktów poparcia), Pani I. M. Ł.-W. (5 głosów „za”, łącznie 28/30 punktów poparcia), Pana M. T. N. (4 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, łącznie 16/30 punktów poparcia), Pana D. W. P. (5 głosów „za”, łącznie 26/30 punktów poparcia), Pana P. P. (5 głosów „za”, łącznie 27/30 punktów poparcia) oraz Pani B. T. S. (4 głosy „za”, 1 głos „wstrzymujący się”, łącznie 17/30 punktów poparcia).

Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] w dniu 25 czerwca 2018 r. kandydaci uzyskali odpowiednio następującą liczbę głosów: Pani M. I. B.: 71 „za”, 1 „przeciw”, 5 „wstrzymujących się”, Pani I. B.: 68 „za”, 7 „przeciw”, 6 „wstrzymujących się”, Pani A. H. K.: 23 „za”, 44 „przeciw”, 14 „wstrzymujących się”, Pani D. L. L.-P.: 69 „za”, 5 „przeciw”, 10 „wstrzymujących się”, Pani I. M. Ł.-W.: 53 „za”, 22 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, Pan M. T. N.: 54 „za”, 10 „przeciw”, 18 „wstrzymujących się”, Pan D. W. P.: 74 „za”, 7 „przeciw”, 3 „wstrzymujące się”, Pan P. P.: 74 „za”, 2 „przeciw”, 7 „wstrzymujących się”, oraz Pani B. T. S. 25: „za”, 43 „przeciw”, 13 „wstrzymujących się”.

Należy jednak podkreślić, że w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, uzyskany przez kandydatów w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], nie w każdym przypadku odzwierciedlał poziom ich kwalifikacji wynikający z innych dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania. O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani M. I. B., Pani A. H. K., Pani I. M. Ł.-W., Pana P. P.

oraz Pani B. T. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C. zdecydował zatem całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pani I. B., Pani D. L. L.-P., Pan M. T. N. oraz Pan D. W. P. nie wypełnili, ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 21 września 2018 r., w głosowaniu tajnym - na kandydaturę: Pani M. I. B. oddano 18 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, ani „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; Pani I. B. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 18 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; Pani A. H. K. oddano 18 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” ani głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; Pani D. L. L.-P., oddano 8 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 9 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; Pani I. M. Ł.-W. oddano 16 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 2 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; Pana M. T. N. oddano 3 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 14 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; Pana D. W. P. oddano 5 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 12 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; Pana P. P. oddano 18 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” ani głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów; Pani B. T. S. oddano 16 głosów „za”, nie oddano

głosów „przeciw”, oddano 2 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów.

Wobec uzyskania przez pięcioro kandydatów bezwzględnej większości głosów Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie § 12 ust. 4 pkt 1 Regulaminu KRS, przeprowadziła ponowne głosowanie na jedno (szóste), pozostałe stanowisko w Sądzie Okręgowym w C.. W wyniku tego głosowania na kandydaturę Pani D. L. L.-P. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta ponownie nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów, natomiast na kandydaturę Pana D. W. P. oddano 2 głosy „za”, 1 głos „przeciw” i 12 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała ponownie wymaganej bezwzględnej większości głosów. Mając na uwadze wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę o nieprzedstawieniu wskazanych kandydatur Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C..

W dniu 5 grudnia 2018 r. Pan Sędzia D. P., na podstawie art. 44 ust. 1-3 ustawy o KRS, wniósł do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 września 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć z sześciu stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274. Odwołujący się zaskarżył w całości przedmiotową uchwałę oraz wniósł o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa. Jednocześnie Pan Sędzia D. P. złożył wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej uchwały do czasu ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa wniosków o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274.

Na zasadzie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS odwołujący się zarzucił przedmiotowej uchwale sprzeczność z prawem polegającą na:

1. naruszeniu przepisów ustawy zasadniczej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucji RP; tj. art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 poprzez nieprzedstawienie przez

Krajową Radę Sądowniczą jasnych, przejrzystych i sprawiedliwych kryteriów oceny kandydata na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w C..

2. naruszeniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r o KRS, tj. art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2, a także art. 42 ust. 1 poprzez niedokonanie przez Krajową Radę Sądownictwa własnych ustaleń faktycznych, a także oceny wskazanych przez wizytatorów faktów oraz niewyjaśnienie w żaden sposób motywów podjęcia decyzji będącej przedmiotem odwołania oraz niewskazania ewentualnych zarzutów, które były podstawą negatywnej decyzji, co stanowi zdaniem skarżącego, że przedstawione przez KRS uzasadnienie nie spełnia wymogów formalnych.

Argumentując zasadność podniesionych zarzutów skarżący wskazał, że uzasadnienie uchwały zarówno przy pobieżnej, jak i wnikliwej analizie budzi poważne wątpliwości. Zdaniem skarżącego nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami oceny wobec wszystkich kandydatur. Zdaniem Sędziego D. P. postępowanie w sprawie oceny kandydatów na stanowisko sędziego sądu okręgowego wymaga od członków KRS: po pierwsze, dokonania własnych i wyczerpujących ustaleń faktycznych, a po drugie wyjaśnienia, w jaki sposób poczynione przez Radę ustalenia przełożyły się na ocenę kandydatur w kontekście art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. W ocenie odwołującego się brak jakiegokolwiek wyjaśnienia i uzasadnienia wyboru wskazuje, że przedstawione stanowisko Rady stanowi *de facto* decyzję pozbawioną uzasadnienia i dlatego nie może być uznane za spełniające zasady jawności, przejrzystości i sprawiedliwych zasad dla wszystkich kandydatów.

Następnie skarżący poddaje w wątpliwość podejmowane działanie KRS, w szczególności ustawowe kryteria na jakich Rada oparła swój wybór, podnosząc, że w większości zostały one pominięte, gdyż tylko jeden z kandydatów, tj. sędzia M. I. B. posiadała dłuższy staż pracy, a skarżący jako jedyny z kandydatów zajmował stanowisko Prezesa Sądu i funkcję tę pełnił przez dwie kadencje. Jako jedyny kandydat także orzekał praktycznie we wszystkich kategoriach spraw rozpoznawanych w pionie cywilnym, zarówno w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu procesowym i nieprocesowym, jak i cywilnym wykonawczym,

wydziale ksiąg wieczystych, incydentalnie w sprawach gospodarczych w Sądzie Okręgowym w C.. Posiadał także doświadczenie w orzekaniu w różnych Sądach Rejonowych – L. i C., jak również pełnił funkcję przewodniczącego wydziału cywilnego i wydziału ksiąg wieczystych. Skarżący podnosi także, że zdecydowana większość jego pracy zawodowej, to „orzekanie na sali rozpraw”, również w sprawach o podwyższonym stopniu trudności, z czym miał do czynienia jako sędzia delegowany do pełnienia obowiązków sędziowskich w Wydziale I Sądu Okręgowego w C.. W czasie tego orzekania poddawany był także kontroli, której wynik był na tyle pozytywny, że na wniosek Prezesa Sądu Okręgowego delegacja ta była przedłużana przez Ministra Sprawiedliwości, a po upływie 2 lat orzekania podłużona na czas nieokreślony.

Skarżący podnosi także, że jego kandydatura otrzymała akceptację wszystkich członków kolegium Sądu Okręgowego w C., a na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] w dniu 25 czerwca 2018 r. otrzymała drugi wynik wśród przedstawionych, przy czym była to największa liczba głosów poparcia oddanych za. Również przeprowadzona kontrola przez sędziego wizytatora była bardzo szczegółowa i dokładna, a także oceniona bardzo wysoko. Sędzia wizytator, przeciwnie do członków KRS, zdaniem skarżącego, dokonał własnych ustaleń, opisał je oraz wskazał w oparciu o jaki materiał zgromadzony w postępowaniu ich dokonał, a także precyzyjnie i szczegółowo je uzasadnił.

W ocenie skarżącego poważne wątpliwości dotyczące naruszenia prawa, wskazanego w punkcie pierwszym zarzutów odwołania, stanowi treść protokołu z posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 września 2018 r. z telekonferencji przeprowadzonej z Prezesem Sądu Okręgowego w C. sędzią SO R. O., który dotyczył dwóch kandydatów biorących udział w konkursie. Zastrzeżenia budzi fakt niewskazania, jakie wątpliwości i w związku, z jakimi czynnościami podjętymi przez członków KRS musiały zostać podjęte czynności wyjaśniające. Wyjaśnienia, zdaniem skarżącego, wymagałoby więc wskazanie jaką wiedzę i z jakich źródeł posiadali członkowie zespołu Rady wysłuchując Prezesa Sądu Okręgowego i zadając, w jego ocenie, budzące wątpliwości pytania. Ponadto, jak twierdzi skarżący, zawarte w protokole wypowiedzi Prezesa Sądu Okręgowego sugerują, że wprowadzone zostały do oceny jego kandydatury kryteria

pozaustawowe i pozamerytoryczne, w szczególności dotyczące stwierdzenia faktu bliskiej znajomości z sędzią wizytatorem oceniającym jego kandydaturę, a tym samym wadliwość sporządzenia protokołu z przeprowadzonej wizytacji, tym bardziej, że Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu nie odniosła się do tej kwestii, a w ocenie odwołującego się zapis ten mógł mieć istotny wpływ na ocenę i ostateczne stanowisko Rady. Zdaniem skarżącego w trakcie postępowania nominacyjnego pojawiły się bowiem sugestie, które stanowią bardzo poważne zarzuty i wymagają merytorycznego wyjaśnienia, przy czym nie są przez niego w żaden sposób zawinione. Sędzia wizytator został bowiem wyznaczony przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...], a decyzji tej nie kwestionował Prezes Sądu Okręgowego w C..

Jeżeli dla Krajowej Rady Sądownictwa nieobojętne były relacje zachodzące pomiędzy kandydatami na stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym w C., to w ocenie skarżącego, powinny być ustalone relacje wszystkich kandydatów z wszystkimi uczestnikami procedury nominacyjnej. Już treść protokołu z posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 września 2018 r., zdaniem odwołującego się, dobitnie potwierdza, że tak nie było. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa L. M. jest bowiem sędzią Sądu Okręgowego w C. i orzeka w Wydziale VI Cywilnym. Jest to Wydział, w którym zgodnie z wypowiedzią Prezesa Sądu Okręgowego w C. sędzia wizytator poddał krytyce orzeczenia sądu odwoławczego, co wywołało dyskusję, czy jest to właściwy sposób postępowania. Zdaniem odwołującego się wymaga więc wyjaśnienia, czy w związku z powyższym sędzia L. M. brał udział w tej dyskusji i czy w jego obecności padały sugestie, wynikające z wypowiedzi sędziego R. O. oraz czy mogło to mieć wpływ na decyzje Krajowej Rady Sądownictwa.

Inną kwestią jest podnoszony przez skarżącego fakt, że wśród innych kandydatów występujących w przedmiotowym konkursie znajdują się osoby, które są znane osobiście Przewodniczącemu KRS, co także wymagałoby bliższego ustalenia w kontekście zapewnienia równości w postępowaniu nominacyjnym. Skoro bowiem w protokole z dnia 20 września 2018 r. znalazła się wyraźna sugestia dotycząca relacji koleżeńskich skarżącego z sędzią wizytatorem, które rzekomo wpłynęły na wynik wizytacji, to w ramach realizacji zasady jawności

i równości traktowania należałoby wyjaśnić także relacje pozostałych kandydatów z innymi wizytatorami, a dodatkowo także z przewodniczącym Krajowej Rady Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 stycznia 2019 r. Wiceprzewodniczący KRS wniósł o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Wskazał, że w przedmiotowym postępowaniu dochowano wszelkich wymogów proceduralnych, a odwołujący się nie wykazał, aby zaskarżona uchwała wydana została w sposób sprzeczny z prawem, co jest warunkiem skuteczności odwołania. Wbrew twierdzeniom skarżącego Rada spełniła obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując na ich podstawie rzetelnej i całościowej oceny kwalifikacji kandydata. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa poprzedzone zostało pracami zespołu członków KRS, który szczegółowo omówił kandydaturę odwołującego się.

W uzasadnieniu ustosunkowując się do zarzutów zawartych w odwołaniu Pana D. P., Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że dokonała wszechstronnej oceny jego kandydatury i miała na względzie całokształt okoliczności jego dotyczących, a różna ocena na posiedzeniu zespołu członków z dnia 20 września 2018 r. i na posiedzeniu z dnia 21 września 2018 r. spowodowana była odmienną oceną dotychczasowej drogi zawodowej kandydata.

Przeprowadzona przez zespół członków rozmowa z Prezesem Sądu Okręgowego w C. odnośnie kandydatury odwołującego się faktycznie dotyczyła wątpliwości jakie wynikły w związku z przyjętym modelem sporządzania ocen kwalifikacyjnych. Zespół ustalił bowiem, że sędzia wizytator sporządzając ocenę kwalifikacji może dokonać własnej oceny w zakresie wyników postępowania odwoławczego, w tym może poddać krytyce orzeczenia sądu odwoławczego. Natomiast praktyka sporządzania ocen kwalifikacji przez sędziów mających bezpośredni kontakt z pracą orzecniczą kandydatów, także nie została przez zespół oceniona negatywnie, o czym świadczy jego stanowisko. Rada nie zakwestionowała ustaleń zespołu, podniosła jednak, że zespoły przez nią powołane, jako składowa organu stojącego na straży niezawisłości sędziów i niezależności sądów zgodnie z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP umożliwiając

przeprowadzenie, także w toku postępowań nominacyjnych, wysłuchania prezesów sądów celem ogólnego sprawdzenia sposobu procedowania w konkursach dotyczących obsady wolnych stanowisk sędziowskich. Wątpliwości zespołu zostały w niniejszej sprawie usunięte. Stanowisko zespołu świadczy o tym, wbrew twierdzeniom odwołującego się, że kwestie podniesione w protokole zespołu, w trakcie wysłuchania Prezesa Sądu Okręgowego w C., nie miały wpływu na wynik niniejszego postępowania, w szczególności nie została zakwestionowana ważność przeprowadzonej przez sędziego wizytatora oceny pracy odwołującego się.

Następnie Rada zwróciła uwagę na niekonsekwencję odwołującego się, który z jednej strony twierdził, że jego relacje koleżeńskie z sędzią wizytatorem nie wpłynęły na wynik wizytacji i sporządzoną w jej wyniku ocenę kwalifikacji, a z drugiej strony twierdzi, że fakt udzielenia pełnomocnictwa jednemu z kandydatów i rekomendowania przez niego sędziego L. M. na członka KRS rodzi wątpliwości co do równego i sprawiedliwego traktowania pozostałych kandydatów. Rada zdecydowanie podkreśliła jednocześnie, że Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa, L. M., nie brał udziału w obradach dotyczących przedmiotowego postępowania konkursowego.

W zakresie zarzutów odwołującego się dotyczących oceny jego kwalifikacji to, zdaniem Rady, nie znajdują one oparcia w zaskarżonej uchwale, która wprost stwierdza, że kandydatura odwołującego się oraz Pani sędzi D. L.-P. zostały ocenione najwyżej spośród nieprzedstawionych z wnioskiem o powołanie. O niepowołaniu zaś odwołującego się (oraz ww. kandydatki) zdecydował wynik przeprowadzonego ponownego głosowania na podstawie § 12 ust. 4 pkt 1 Regulaminu szczegółowego trybu działania KRS, stanowiącego załącznik do uchwały nr [...] z dnia 12 września 2017 r. (M.P. poz. 840). Zarzuty zawarte w odwołaniu, a dotyczące poziomu kwalifikacji odwołującego się nie stanowią zatem, zdaniem Rady, nawet polemiki z poglądem wyrażonym w zaskarżonej uchwale. Odwołujący się powinien uwzględnić fakt, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kolegialnym i nawet przewidziane dla takich sytuacji rozwiązania w regulaminie jej trybu działania mogą nie być wystarczające dla zróżnicowania poziomu kandydatur, tak jak w niniejszej sprawie.

Rada wyraziła także pogląd, że odwołujący się nie wykazał, aby różnica w ocenie kwalifikacji poszczególnych kandydatów była na tyle wyraźna, aby jej stopień uzasadniał uznanie odwołania za zasadne. Rada podkreśliła bowiem, że w przypadku dochowania przez KRS procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria miały charakter decydujący. W szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17), co w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym nie miało miejsca.

Na koniec Wiceprzewodniczący KRS podtrzymał stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i podkreślił, że w analizowanym odwołaniu nie wykazano, aby Rada w przedmiotowym postępowaniu konkursowym dopuściła się naruszenia prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie odnieść się należy do wniosków zawartych w odwołaniu. Pan sędzia D. P. złożył bowiem do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 21 września 2018 r., w którym zawarł dwa wnioski. W pierwszej kolejności wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa, następnie w drugiej kolejności, podniósł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej uchwały do czasu ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa wniosków o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274., który został rozpatrzony w dniu 11 marca 2019 r. i w odrębnym postanowieniu odrzucony jako niedopuszczalny z mocy prawa.

W zakresie złożonego odwołania należy wskazać, że zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, każdy uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z

prawem. Tak więc właściwość Sądu Najwyższego w sprawach z odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje jedynie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem kompetencja do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Sąd Najwyższy została ustawowo wyłączona. Jak to wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, nie może on także decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231). Sąd Najwyższy nie zastępuje bowiem Rady w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu, polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego oraz nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16, LEX nr 2122412 i przywołane tam orzecznictwo). Wskazane zastrzeżenie jest również istotne dla rozstrzyganej sprawy. W jej realiach zasadniczą część odwołania stanowi analiza kryteriów i ocen kwalifikacji poszczególnych kandydatów w odniesieniu do odwołującego się.

Ukształtowana i utrwalona linia orzecznicza Sądu Najwyższego wyraźnie potwierdza, że ocena poszczególnych kandydatów oraz występowanie do Prezydenta RP z wnioskiem o powołanie sędziego stanowi konstytucyjne uprawnienie KRS, czego nie mogą zmienić inne rozwiązania ustawowe. W razie więc jakiegokolwiek wątpliwości w tym zakresie zastosowanie powinna znaleźć zasada prokonstytucyjnej wykładni przepisów ustawy. Postępowanie w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma bowiem charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem podlega ona kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest jednak niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego z norm konstytucyjnych, głównie art. 186 Konstytucji.

W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano, że rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania,

jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15, LEX nr 1816595; także: z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, LEX nr 2008682; także: z 21 lipca 2015 r., III KRS 37/15, LEX nr 2008683), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299; także: z 15 września 2015 r., III KRS 48/15, LEX nr 2008687). Sąd Najwyższy jest jednak władny przeprowadzić kontrolę w zakresie ustalenia, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2015 r., III KRS 50/15, LEX nr 1827137). W przypadku powzięcia w tym zakresie wątpliwości, Sąd Najwyższy może wyjątkowo dopuścić - w ramach weryfikacji zgodności z prawem uchwały Rady we wskazanym powyżej zakresie - porównywanie poszczególnych, zastosowanych przez Radę kryteriów w odniesieniu do konkretnych kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 r., III KRS 6/12, LEX nr 1227970; także: z 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13, LEX nr 1422056; także: z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11, LEX nr 1108552; także: z 26 lutego 2015 r., III KRS 3/15, LEX nr 1710372). Przy czym w wypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria miały charakter decydujący. W szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; także: z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17; także: z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17).

Zarzuty skarżącego należy zatem przeanalizować biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, a także wyznaczone przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Za nieuzasadniony w ocenie Sądu Najwyższego uznać należy pierwszy z postawionych zarzutów obejmujący naruszenie przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez nieprzedstawienie jasnych, przejrzystych i sprawiedliwych kryteriów oceny kandydata na stanowisko sędziego Sądu

Okręgowego w C., a także oparciu ostatecznej decyzji KRS na pozaustawowej przesłance mającej wpływ na ocenę odwołującego się jako kandydata, który niejako miał uzyskać pozytywną opinię sędziego wizytującego w wyniku znajomości z nim. Również drugi zarzut podniesiony w odwołaniu, nie znajduje uzasadnienia w ocenie Sądu Najwyższego, a dotyczy naruszenia przepisów art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz 42 ust. 1 ustawy o KRS w ramach którego Krajowa Rada Sądownictwa nie dokonała własnych ustaleń faktycznych, nie dokonała oceny wskazanych przez wizytatorów faktów, nie wyjaśniała w żaden sposób motywów podjęcia decyzji będącej przedmiotem odwołania, a także nie wskazała ewentualnych zarzutów, które były podstawą negatywnej decyzji.

Zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) sprowadza się zdaniem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz, czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Natomiast przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP, w realiach niniejszej sprawy, jest przede wszystkim badanie formalnego aspektu dostępu do służby, a więc związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania.

Jak słusznie wskazano w orzecznictwie, ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej w sprawie procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13, LEX nr 1555610). Również w stosunku do wymogów przestrzegania art. 32 ust. 1 Konstytucji, Sąd Najwyższy wskazuje, że poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w takiej indywidualnej sprawie nie może oznaczać, że

sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Zarzut sędziego D. P. dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych zasadniczo opiera się na stwierdzeniu, że w uzasadnieniu uchwały KRS brakuje jakiegokolwiek wyjaśnienia i uzasadnienia wyboru, które ustawa wymaga od członków KRS w postaci dokonania własnych i wyczerpujących ustaleń faktycznych oraz wyjaśnienia, w jaki sposób poczynione przez Radę ustalenia przełożyły się na ocenę kandydatur, a także na obawach oceny jego kandydatury wynikającej z analizy treści protokołu z posiedzenia zespołu członków KRS z dnia 20 września 2018 r., dotyczącego przeprowadzonej telekonferencji z Prezesem Sądu Okręgowego w C.. Na podstawie tego posiedzenia, w jego ocenie doszło do zastosowania pozaustawowych kryteriów w postaci błędnej oceny znajomości odwołującego się z sędzią wizytatorem, co miało mieć bezpośredni wpływ na jego ocenę.

Sąd Najwyższy po zapoznaniu się z dokumentacją i przebiegiem wskazanego posiedzenia nie podziela argumentacji skarżącego, tym bardziej, że nie przedstawił on, poza ogólnym stwierdzeniem, konkretnych faktów mających uzasadniać sformułowany w odwołaniu zarzut. Ponadto Sąd Najwyższy zważył, że z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż Krajowa Rada Sądownictwa oceniając kandydatury zgłoszone w postępowaniu konkursowym na stanowisko sędziego uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania podobne okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Przypomnieć bowiem należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady, Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów.

Sąd Najwyższy pragnie także podkreślić, że procedura wyłaniania kandydatów na poszczególne stanowiska sędziowskie w świetle przepisów ustawy o KRS nie przewiduje obowiązku przedstawienia przez zespół członków Rady szczegółowej charakterystyki poszczególnych kandydatów, w tym dokładnego omówienia wszystkich elementów ich drogi zawodowej, co nie oznacza, iż zostały

one pominięte. Każdy z członków KRS otrzymuje bowiem pełny zestaw dokumentacji dotyczący wszystkich kandydatów, z którym zapoznaje się przed podjęciem decyzji o wyborze najlepszych jego zdaniem kandydatów. Z tych powodów wystarczające jest, zdaniem Sądu Najwyższego, przedstawienie bądź to argumentów przemawiających za poszczególną kandydaturą, lub też okoliczności świadczących w ocenie zespołu przeciwko niej.

Sąd Najwyższy analizując dokumentację sprawy, jak również uzasadnienie zaskarżonej uchwały, doszedł do przekonania, że Rada poprawnie scharakteryzowała kandydaturę odwołującego się. Tym bardziej, że w uzasadnieniu znalazło się wiele pozytywnych opinii dotyczących jego osoby. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że KRS, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro w uchwale jednoznacznie wskazano, iż o braku wyboru kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów. Podkreślić przy tym należy, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS.

W realiach niniejszej sprawy trudność wyboru, jakiego miała dokonać KRS wynikała z faktu, iż zgłoszeni kandydaci mieli zbliżone kompetencje wyrażające się w podobnym doświadczeniu zawodowym, otrzymali także pozytywne opinie. Również sylwetka skarżącego została przedstawiona w uzasadnieniu uchwały w sposób jednoznacznie pozytywny. Tak więc w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazywali ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Wobec dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria miały charakter decydujący.

Poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że skarżący nie wykazał dostatecznie, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z prawem, toteż Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

a